

(Fremsat 28/1 94).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Olsen):

Lovforslaget, der er fremsat af SF, lægger op til en forsøgsordning med behandling af straffesager i konfliktråd, og denne konfliktrådsbehandling skal være et alternativ til det sanktionssystem, vi kender i dag.

Jeg er helt enig i, at det er vigtigt, vi hele tiden overvejer, om det strafferetlige system er tidssvarende og effektivt, eller om der bør ske ændringer, og efter min opfattelse er det i den forbindelse af stor betydning, at vi overvejer alle fornuftige alternativer til frihedsstraf. Kan vi erstatte frihedsstraffen med andre velegnede sanktioner, bør vi gøre det.

Det foreliggende lovforslag lægger imidlertid op til en meget vidtgående forsøgsordning med konfliktråd, og ordningen er bl.a. mere omfattende end den ordning, vi kender fra Norge. Der lægges således op til, at straffesager, der ellers ville resultere i fængselsstraffe i op til 1 år, skal kunne afgøres i konfliktråd. Jeg synes, at der her er grund til at pege på, at ca. 90 pct. af alle ubetingede fængselsstraffe er på under 1 år og dermed i princippet vil være omfattet af ordningen, og det er næppe rigtigt, at man på denne måde som udgangspunkt lader en forsøgsordning omfatte langt den største del af alle straffesager. Jeg kan i den forbindelse nævne, at det ifølge den norske ordning er strafbare forhold af mindre alvorlig art – typisk sager, der ikke afgøres med frihedsstraf – der kan blive behandlet i konfliktråd.

Der er også grund til at sætte spørgsmålstegn ved de former for forbrydelser, der skal kunne behandles i konfliktrådet. Efter min opfattelse bør man være tilbageholdende med at lade f.eks. alvorlige voldssager eller narkotikakriminalitet afgøre på denne måde.

Det forhold, at forsøgsordningen skal omfatte relativt alvorlig kriminalitet, indebærer desuden, at forbrydelsens offer i særlig grad kan føle det som en byrde at være ansvarlig for, om gerningsmanden ifaldes straf, og også i et vist omfang – som følge af reglen om registrering i Kriminalregistret – for gerningsmandens fremtidige erhvervsmuligheder. Det kan

være en stor yderligere belastning, hvis offeret for en alvorlig forbrydelse på denne måde skal træffe afgørelse om gerningsmandens fremtid. Principielle grunde taler også imod at lade forbrydelsens offer få denne beføjelse. Normalt lader vi jo ikke strafspørgsmålet for den mere betydningsfulde kriminalitet afhænge af den forurettedes beslutning, og hertil kommer, at det vil kunne opleves som en urimelig ulighed i reaktionssystemet, når spørgsmålet om straf for gerningsmanden til en forbrydelse kommer til at afhænge af, om der kan findes et offer for gerningsmandens kriminalitet, og om offeret er villig til at medvirke ved konfliktrådsbehandling.

Når forsøgsordningen også skal omfatte den alvorlige kriminalitet, medfører det desuden, at der opstår risiko for, at offeret for en forbrydelse udsættes for et mere eller mindre udtalt pres for, at forbrydelsen skal afgøres i konfliktrådet. Det vil således kunne forekomme, at en person, der har været udsat for vold fra et familiemedlems side, f.eks. ægtefællen, lader sig overtale til, at forbrydelsen afgøres i konfliktråd. Der vil måske endda være risiko for, at voldsmænd eller andre kriminelle, der tilhører en mere fast eller organiseret gruppe, søger at presse offeret til at medvirke til sagens behandling i konfliktråd.

Der lægges desuden op til, at en sag, der er afgjort ved en overholdt konfliktrådsaftale, ikke skal registreres i Kriminalregistret. Men da ordningen som nævnt også omfatter den alvorlige kriminalitet, er denne regel næppe hensigtsmæssig. Det er f.eks. vigtigt ved politiets efterforskning af nye overtrædelser, at politiet også kan registrere oplysninger om forhold, der er afgjort ved en vellykket konfliktrådsbehandling, i Kriminalregistret.

Endelig vil jeg pege på, at forslaget lægger op til, at en straffesag skal kunne behandles og afgøres i konfliktråd, uden at den pågældende er sigtet for forholdet, og uden at forseelsen erkendes. Her må jeg for det første advare imod at iværksætte retsskridt mod en mulig gerningsmand, uden at den pågældende gives den retsbeskyttelse, som en sigtelse er udtryk for. Desuden virker det ikke velbegrundet at lade en sag afgøre ved konfliktråd, hvis der er tvivl om skyldsspørgsmålet, f.eks. hvis den pågældende nægter sig skyldig. Der er tale om en reaktion på et strafbart forhold, og en sådan